

Испружене руке (да не буде забуне, длан те руке је окренут на горе), делегација Владе у Србији, крећући се путем који нема алтернативу, незнатно је скренула до Москве. Разлог скретања се састојао од милијарду разлога. Од тих милијарду разлога, двеста милиона разлога је стављено у ту испружену руку, која треба да их смести у пробушени буџетски џеп. Иронијом судбине (а иронична судбина се одомаћила у земљи чудаа), тих двеста милиона разлога се подудара са разлогом због кога је већ поменути џеп толико поцепан. Тај разлог има неколико назива – Српски синдром подаништва, Српско сервисно понашање, Само Србија пузи и једну скраћеницу: ССП. Власт у Србији је тако свим критичарима јасно показала да Русија овом позајмицом даје подршку чланству земље чуда у Унији, јер се тиме (зајмодавац због неког разлога није поклатио двеста милиона разлога) омогућава несметано финансирање (бар ове године) те једностране настраности. И некако се стиче утисак да је тих двеста милиона разлога властодршцима у Србији било много битније од преосталих осамстотина.

У шаховској партији где Руси и Американци вуку потезе, балкански пион се белима нуди, а игра за црне. Партија се одвија на гасно-нафтној табли. Ометајући „Јужни ток“, амерички играч уситњава Србију и укрупњава Босну, (једно од чворишта гаса је предвиђено да буде у РС), а пиона гура према НАТО минском пољу. У игру је увео лаке фигуре – османлијску коњицу. Руски играч, да би избегао понављање проблема које има у Украјини, као одговор, трасу гасовода може да усмери преко Румуније, где заинтересоване чланице Уније, неће дозволити прекид дотока гаса, јер је потреба за гасом много јача од потребе да се гине у непријатељским државама, за пријатељске, макар то били и амерички интереси. Американац, предвиђајући овај потез, планира да изгради војне базе у Румунији и Бугарској. У одговору на то Рус предлаже нови концепт безбедности Европе, што подразумева напуштање, односно слабљење НАТО савеза. Такође, нова руска војна доктрина предвиђа употребу руских трупа и ван граница Русије, као и употребу атомског оружја за одбрану руских интереса и руских савезника.

Победник одлучује да ли ће Европа слушати шум „Јужног тока“ или арију из „Набука“.

Русија која јача, и Америка која слаби тако повлаче потезе у геостратешко-енергетској партији, љубазно се смешкајући изнад стола, где их прати око јавности, док се испод

стола душмански одваљују по цеваницама. У оквиру партије, Русија омогућава ономе прекопута табле, да пламтећу авганистанску фуруну неометано ложи људима и материјалом, што ће руски концепт безбедности учинити привлачнијим чланицама НАТО савеза из Европе.

Варају се српски пацери, мислећи да Руси нису прозрели њихову игру, те да ће врлудање српског пиона Рус сматрати као прелазак у његов табор. Архитекте новопроектованих стубова направљених од жуте магле који, како нам се прича, чине чврст и стабилан темељ куће на сред пута, те су свој производ успеле да продају делимично само овде. Да Руси верују у стубове, зајам би био одобрен са повољнијом каматом од уобичајене, комерцијалне, грејс период за отплату зајма би био три године, колико је тражила српска страна, (или чак и дуже), а не годину дана како су Руси одредили, и било би разлога да двеста милиона разлога буде поклоњено. Бивалентна делегација новокомпонованог домаћег политичког стратешког партнерства која је боравила у Москви да утаначи услове зајма: ДС + СПС – Г17+ је добила упркос самопроглашеног стратешког партнерства са Русијом исти третман као и они који то нису.

Пут ипак није био узалудан. Била је то прилика да се део делегације у оквиру стратешког партнерства са Миром Марковић види са њом и појача непрекинуту нит. Та иста нит деведесетих их повезује са њиховим садашњеим коалиционим и стратешким партнером.

Српски пион, у жељи да се руској, а поготово домаћој страни представи као краљица (Американци добро знају шта је, јер га они померају) наставља да напредује ка ивици. Погрешно је мислити да домаћи пацери потезе вуку из незнања, или у изнудици. Они добро знају шта и за кога играју.